

РЕШЕНИЕ

№ 6709

гр. София, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3409** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалният кодекс във връзка с чл. 220 и следващи от Закона за митниците.

Образувано е по жалба от Р. Г. К.- П., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Е. Х., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 32 срещу Решение № 32-21970/18.01.2023 г. на директора на ТД „Митница Р.“ към Агенция Митници, с което на стока, поставена под режим допускане за свободно обръщение с митническа декларация (МД) № MRN19BG004205005208P0/13.11.2019 г. е определена митническа стойност в размер на 2 913.43 лева, като е определено вносно митническо задължение и допълнително задължение по ЗДДС.

Счита, че решението е издадено в нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с материалноправните разпоредби. Излагат се съображения в насока немотивираност на същото и неправилно определена митническа стойност на внесените в България стоки. Твърди се, че оспореният административен акт е издаден извън допустимия давностен срок по регламент /ЕС/ № 952/2013. Излага още аргументи, че при определяне на новата митническа стойност на внесеня автомобил е нарушена процедурата и реда за остойностяване на същия, определени в митническото законодателство, като изтъква, че неоснователно са били използвани вторичните методи по чл. 74, пар. 2 и 3 от Регламента. По същество жалбоподателят счита, че използването на метода „експертна пазарна оценка от

компетентно лице“ е необосновано. Като друго съществено нарушение в жалбата се посочва, че при издаването на процесното решение не е съобразено искането за прилагане на чл. 124, пар. 1, б. „а“ във вр. с чл. 103 от М. във вр. с чл. 56 от ЗДДС, на база на която митническото задължение и задължението за ДДС се считат за погасени, поради изтичането на 3 годишен срок от датата на вноса. Моли съда за отмяна на оспореното решение.

Жалбоподателят, редовно уведомен, явява се лично в о.с.з. и чрез адв. Р. поддържа изложеното в жалбата. Отбелязва, че при извършване на експертната оценка не е взето предвид, че моторът е „тотална щета“ и по този начин се е стигнало до определяне на грешна пазарна стойност на стоката. Счита, че с оглед определената в заключението на вещото лице пазарна стойност на МПС, то и митническата стойност на стоката ще бъде различна. Моли за срок за писмени бележки. Претендира направените по делото разноси.

Ответникът- Директор на ТД „Митница Р.“ към Агенция митници, редовно уведомен, не изпраща представител. В писмена молба до съда изразява становище за неоснователност на жалбата като моли съда да я остави без уважение. Претендира разноси.

Административен Съд С. - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят Р. Г. К.- П. през 2019 г. е извършил внос на употребяван мотоциклет Я., модел XVS1300, шаси: JYAVP32E9DA002398, внос от САЩ като МПС- то е декларирано с МД № MRN19BG004205005208P0/13.11.2019 г. При митническото оформяне на стоката са представени: фактура № 721 от 17.09.2019г. на стойност 300 U. (цена на мотоциклета) и 100 U. (за международен транспорт.); технически талон (Certificate of title) на мотоциклета (VIN № JYAVP32E9DA002398); коносамент (B. of lading) № IMP/3143/10/19/L3 и декларация за транзит (TI) с МРН: 19BG00200220154045/11.11.2019г. По МД за превозното средство е декларирана митническа стойност (МС) в размер 703.35 лева, (валутен курс 1.75837 лв) по чл.70 от М.. На тази основа са взети под отчет и на основание чл. 48 от Регламент (ЕС) 952/2013 и чл. 84, ал. 1, т. 1 от Закона за митниците е извършен последващ контрол на декларирането на митнически декларации за допускане за свободно обръщение на стоки употребявани моторни превозни средства от позиции 8703, 8704 и 8711 от Комбинираната номенклатура с държава на изпращане САЩ. Анализираният възможният риск по отношение на декларираната и приета митническа стойност на основание чл. 70 от Регламента. В тази връзка е отправена молба за съдействие до Д. на САЩ по вътрешна сигурност чрез митническото аташе към Посолството на САЩ в [населено място]. В резултат на проверката, е предоставена информация от митническата администрация на САЩ, извлечена от „Електронна информация за износ“ (EEI) от системата на Американската служба „Митници и гранична охрана“ за превозни средства, декларирани за износ от САЩ като за процесното превозно

средство, е установено, че е с продажна цена при износа от САЩ в размер 2 025 U..

С оглед извършената последваща проверка, административният орган е преценил, че в случая не намират приложение разпоредбите на чл. 74, пар. 2 от М. и описаните там вторични методи и следва да бъде приложен чл. 74, пар. 3 от М., а именно, възложено е изготвянето на експертна пазарна оценка на мотоциклета от компетентно лице. Вещото лице е предоставило доклад, съгласно който е определена справедлива пазарна оценка на превозното средство, изготвена по метода на разходите и пазарните аналози, включваща разходи за мито, ДДС и вътрешен транспорт н митническата територия на ЕС. В случая определената пазарна стойност е в размер 4 820 лв. Въз основа на същата, за мотоциклета е определена нова МС, формирана, като от изготвената пазарна оценка са приспаднати разходи за ДДС, мито и вътрешен транспорт. В случая новата МС е изчислена в размер 2 913.49 лв. При определяне на данъчната основа по чл. 55, ал. 1 от ЗДДС, към МС са прибавени преизчислената сума за мито (174.81 лв.), за допълнително мито (728.37 лв.) и вътрешният транспорт (200 лв.) деклариран по МД.

На 10.11.2022г. е направен опит да бъде уведомен вносителят на мотоциклета за започване на административно производство за определяне на нова МС и държавни вземания, както и да му бъде дадена възможността да изрази становище и представи допълнителни документи, свързани с вноса на превозното средство. Съгласно известие за доставка писмото не е получено, в следствие на което до ТД Митница П. е изпратено писмо и съобщение за връчване на основание чл. 18а, ал. 9 от АПК. След като е получила уведомлението за започване на производството, Р. Г. К.- П. е заплатила допълнително начислените суми за ДДС и мито в 10- дневния срок за доброволно изпълнение.

По делото е назначена съдебно- оценителна експертиза, заключението по която съдът кредитира като компетентно и обективно.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата против оспорения акт е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и е депозирана от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК, счита жалбата за основателна.

Обжалваният акт е издаден от директор на Териториална дирекция Р. към Агенция "Митници", който притежава качеството "митнически орган" по смисъла на член 5, т. 1 от Регламент /ЕС/ № 952/2013. Към датата на издаване на обжалваното решение – 18.01.2023 г., същият спада към митническата администрация на Р. България, която отговаря за прилагането на митническото законодателство, както и има качеството на орган, оправомощен съгласно националното законодателство да прилага определени

митнически законодателни разпоредби. В чл. 19, ал. 1 от ЗМ изрично е предвидено, че решенията по прилагане на митническото законодателство се издават от директора на Агенция "Митници" или от директорите на териториални дирекции, а според, ал. 7 на същия член, решения, взети без предварително заявление, се издават от директора на териториалната дирекция, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение, освен ако не е предвидено друго. Страните не спорят по компетентността.

Решението е валидно, издадено по прилагане на митническите разпоредби, поражда правни последици за адресата си и представлява административен акт, който на основание чл. 220, ал. 1 от ЗМ подлежи на обжалване по реда на АПК.

При издаване на оспореното решение са спазени общите изисквания за писмена форма по чл. 59, ал. 2 от АПК - съдържат имената и длъжността на издателя, адресата на разпоредените правни последици, фактически и правни основания за издаване и ясно формирани волеизявления на органа.

Съдът намира релевирания в жалбата довод, за настъпила погасителна давност на осн. чл. 124, пар. 1, б, „а“ във връзка с чл. 103 от М. и във връзка с чл. 56 от ЗДДС, за основателен.

На основание чл. 103, пар. 1 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. длъжникът не може да бъде уведомен за митническото задължение след изтичането на 3 години от възникването му. Поради това и на основание чл. 104, пар. 2 от същия регламент възникналите вносни мита и ДДС не се вземат под отчет, а се считат погасени на основание чл. 124 пар. 1, б. „а“ от регламента. Безспорно Съдът на Европейския съюз определя 3-годишния срок по чл. 103, пар. 1 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. като давностен срок, след изтичането на който митническото задължение се счита погасено /виж т. 28 от решението на СЕС от 16 юли 2009 г. по съединени дела С-124/08 и С-125/08, т. 80 от решението на СЕС от 15 март 2018 г. по дело С-256/16, т. 39 и т. 41 от решението на СЕС от 23 февруари 2006 г. С-201/04/. Съгласно разпоредбата на чл. 77, пар. 2 от Регламента митническото задължение възниква в момента на приемане на митническата декларация. В случая митническата декларация е подадена на 13.11.2019 г., от които момент възниква и митническото задължение. Административният орган е направил опит да връчи уведомление за започване на производството на 10.11.2022 г., но видно от известие за доставка № PS 3600 00AIT1 С на „Български пощи АД, писмото не е получено. 3-годишният срок по чл. 103 от Регламента е изтекъл на 13.11.2022 г. Разпоредбата на чл. 18а, ал. 9 от АПК регламентира връчването на административен акт чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея. Именно чрез този метод на жалбоподателя на 08.12.2023 г. е връчено уведомлението за започване на производството.

С оглед гореизложеното се налага изводът, че срокът по чл. 103, пар. 1 от Регламента не е спазен, а оспореното решение като издадено в производство, което е започнало извън давностния срок, се явява незаконосъобразно.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че е налице и друг порок на обжалвания административен акт. Съдът намира, че е нарушена разпоредбата на чл. 35 от АПК, тъй като в хода на административното производство не са изяснени всички факти и не са събрани необходимите доказателства, във връзка с определяне на нова митническа стойност на мотоциклета. Нарушението на чл. 35 от АПК е довело и до материална незаконосъобразност на акта.

На първо място, в решението се твърди, че последващият контрол и преизчисляване на митническата декларация се налага, защото в митницата е постъпила електронна информация за износ на САЩ, която е възбудила основателно съмнение по отношение достоверността на декларираната митническа стойност. В хода на съдебното производство не бяха представени документи, които да подкрепят това твърдение. По делото е приложен единствено бланкетен документ, който съдържа информация за намерение за съдействие между българските и американските митнически власти, но не и цитираното от митническите органи писмо с № 32-359976/21.10.2022 г., за което се твърди, че дава информация от американските митнически органи за износ на конкретни превозни средства с дестинация България.

Следва да се направи заключение, че в случая липсва официален документ, в който изрично да е посочено, че представената фактура при вноса на автомобила е неистинска или с невярно съдържание.

Изложеното мотивира съда да приеме, че не е налице обосновано от доказателствата по делото основателно съмнение по смисъла на чл. 140 от Делегиран регламент на Комисията /ЕС/ № 2015/2447, т. е. митническият орган не е следвало да преминава към методите за остойностяване на вноса, разписани в разпоредбите на чл. 74, пар. 1 - 3 от МК.

На следващо място, изложените от органа мотиви за неприложимостта на чл. 74, параграф 2, букви от "а" до "г" от МК са изцяло бланкетни – не съдържат конкретни съображения, подкрепени с релевантни доказателства, обосноваващи невъзможността за определяне на митническата стойност по този ред. Шаблонно са използвани общи фрази, които не се подкрепят от доказателства в административната преписка.

Разпоредбата на чл. 22, пар. 7 от Регламента изрично установява правилото, че всяко решение, което е неблагоприятно за заявителя, трябва да бъде мотивирано. Следователно, митническият орган е длъжен да събере доказателства и да изложи конкретни мотиви в своя акт за следните обстоятелства: наличието на обстоятелства, които да обосновават съмненията дали декларираната договорна стойност представлява общата платена или подлежаща на плащане сума (арг. от чл. 140 от Делегиран регламент на Комисията /ЕС/ № 2015/2447, който изисква да са налице "основателни съмнения") и наличието на обстоятелства, изключващи приложението на вторичните методи за определяне на митническа стойност в последователността, посочена в чл. 74 пар. 1 от Регламента. Едва след като събере доказателства и изложи конкретни мотиви, защо предходните методи са неприложими в случая, органът може да определи митническата стойност по реда на чл. 74, пар. 3 от Регламент /ЕС/ №

952/2013 г.

В конкретния случай, административният орган е посочил, че хипотезата на чл. 74, пар. 3 от Регламента е последна възможност за определяне на митническата стойност на процесните стоки и я е определил именно по този ред, без да посочи конкретни фактически обстоятелства и доводи за невъзможността за определяне на митническата стойност по някой от предходните методи, изключвани в посочената по-горе последователност. Настоящият съдебен състав намира, че в случая формално от страна на митническия орган е посочено, че са изчерпани всички възможности за определяне на митническата стойност по чл. 74, пар. 2 Регламент /ЕС/ № 952/2013, без да е изложил каквито и да било конкретни мотиви, касаещи хипотезите по букви от "а" до "г". Липсата на обосновка за неприложимостта на всички последователно уредени хипотези от чл. 74, пар. 2 от Регламента е пречка за преминаване към възможността по чл. 74, пар. 3.

Отделно от горното, съобразно чл. 74, пар. 3 от М., когато митническата стойност не може да се определи съгласно параграф 1, тя се определя въз основа на наличните данни на митническата територия на Съюза, като се използват разумни способности, съответстващи на принципите и общите разпоредби на всяко едно от следните: а/ Споразумението за прилагане на член VII от Общото споразумение за митата и търговията; б/ член VII от Общото споразумение за митата и търговията; в/ настоящата глава. От изложените мотиви в оспорваното решение не става ясно коя именно буква от разпоредбата на чл. 74, пар. 3 от МК според митническия орган е приложима и защо. В мотивите на оспорения акт не са посочени нито разумните способности, които са използвани за формиране на посочената от митническия орган стойност на вноса за процесния мотоциклет, нито в какво се състои тяхното съответствие с принципите, изброени в Споразумението за прилагане на член VII от Общото споразумение за митата и търговията, каквото е едно от изискванията на евентуално приложената от ответника правна норма на чл. 74, пар. 3 от МК. Относно процедурата по определяне на по-високата стойност, следва да се съобрази, че във всички случаи при прилагането на методите за определяне на митническа стойност, митническите органи имат задължение да положат необходимата грижа за да установят справедливата стойност на внасяните стоки, а не произволно определена или фиктивна такава.

Тези пороци на решението са довели по същество до произволно определяне на митническата стойност на вноса от страна на митническия орган. Следва да се подчертае, че именно стриктното прилагане на изискванията на чл. 70 до 74 от Регламента при доказаност на предпоставките, разписани в уточняващите разпоредби на чл. 140, представлява гаранция срещу такова произволно и недостоверно определяне на митническата стойност. В този смисъл, неправилно и незаконосъобразно митническия орган е пристъпил към прилагане разпоредбата на чл. 74, пар. 3 от Регламента.

Предвид незаконосъобразното определяне на новата митническа стойност на процесната стока, незаконосъобразно определени се явяват и сумите за досъбиране за

вносно мито и ДДС, както и лихва за забава.

Ето защо и по изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение на Директора на ТД Митница Р. е неправилно, като постановено в нарушение на закона и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора на оспорващия се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, като са представени и съответните документи за реалността им – договор за правна защита, видно от който уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 600 лв., платежно нареждане, както и писмени доказателства за заплатена държавна такса от 10 лева по сметка на АССГ. На жалбоподателя следва да се присъдят и разноски за вещо лице в размер на 300 лева.

Водим от горното и на основание чл. 220 от ЗМ, Административен Съд С. - град, I отделение, 18 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 32-21970/18.01.2023 г. на директора на ТД „Митница Р.“ към Агенция Митници, с което на стока, поставена под режим допускане за свободно обръщение с митническа декларация /МД/ № MRN19BG004205005208P0/13.11.2019 г. е определена митническа стойност в размер на 2 913.43 лева, като е определено вносно митническо задължение и допълнително задължение по ЗДДС.

ОСЪЖДА Териториална дирекция „Митница Р.“ към Агенция „Митници“ да заплати на Р. Г. К.- П., ЕГН: [ЕГН] съдебни разноски в размер на 910 /деветстотин и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: